

Leven en laten leven

Lynn stond in de hal van het appartementencomplex. Ze verwachtte een schriftelijke bevestiging van een telefoongesprek dat ze gisteren had gevoerd, maar ze kon haar brievenbus niet openen. De sleutel lag nog in haar flat, achter een voordeur die ze zelf dicht had getrokken. Al haar sleutels.

Ze wreef over haar armen. Het was niet echt koud, en gelukkig droeg ze een trui, maar ze had zich wel eens behaaglijker gevoeld.

Wat nu? dacht ze bezorgd. Ik kan de burens vragen of ze de huismeester willen oproepen. Die zal wel een sleutel van de voordeur hebben. Alleen, het is zo'n gedoe.

Opeens beseft ze dat er niet veel aan de hand was. Haar vriendin zou zo komen. Ze waren van plan om samen te gaan winkelen in het centrum. Renee had een sleutel.

Lynn wilde op de trap gaan zitten. Het beton voelde echter koud aan en ze ging weer staan. Toch maar naar de burens? Misschien komt Renee pas veel later. Of ze heeft pech met de auto.

Met een kordate beweging trok ze de haldeur open. Ze stapte naar buiten. Achter haar viel de deur in het slot. Nog een hindernis, beseft ze met een wrange glimlach.

Aan de overkant van de straat was een grote meubelzaak gevestigd. Vanuit haar raam in de huiskamer zag ze de file staan, die ontstond als een leverancier achteruit de kleine laadplaats op wilde rijden. Dat lukte pas na veel heen en weer gesteeke.

Vervelend, dacht Lynn, terwijl ze de glazen toegangsdeur van de meubelzaak open duwde. Maar wat pas echt hinderlijk is, is het getoeter in de file, vooral 's morgens vroeg.

- Zit u lekker? vroeg een vrouw van middelbare leeftijd vriendelijk.

- Jazeker. Dit is een prima bank.

Lynn was op een plek gaan zitten waar ze de haldeur kon zien.

- Ken ik u niet, mevrouw? U komt mij bekend voor.

Lynn wees naar buiten en zei:

- Ik woon aan de overkant. Ik heb mezelf buitengesloten, maar er is al iemand met een sleutel onderweg.

- Och ja, daar ken ik u van. U woont aan de overkant. Wel vervelend, hoor. Ik heb dat ook wel eens gehad, maar gelukkig lag er een sleutel bij de burens.

- Het komt vanzelf goed, zei Lynn. Mijn vriendin kan er elk moment zijn.

- Wilt u misschien iets drinken? Een lekker kopje warme thee?

- Dat is erg vriendelijk van u. Ik zou wel iets warm's lusten, ja. Het is een beetje fris.

- Ik ben zo terug.

Meteen draaide de winkeljuf zich om en drie minuten later kwam ze terug met een grote beker, gevuld met dampende thee.

Een beker, dacht Lynn, in plaats van een kopje. Elke dag weer ben ik blij dat ik in Brabant woon.

- Ha, dankjewel, zei ze, en ze nam de beker aan.

Voor de bank stond een salontafel, maar die moest nog verkocht worden, dus zette Lynn de beker niet neer. Zo kon ze ook haar handen warmen.

- Als het niet teveel moeite is, heeft u er dan misschien een drietal zoetjes in?

- Wat ben ik toch een sufferd. Een ogenblikje, mevrouw.

Perfect, dacht Lynn even later. Het is niet mijn favoriete smaak, maar de thee is wel perfect gezet.

- Heeft u hier wel eens iets gekocht? Ik herinner me vaag dat ik voor u een bon gemaakt heb.

- Een bed, zei Lynn, voor mijn zoon. Dat is wel heel lang geleden.

- Ik werk hier al heel lang.

- Dan zal het dat zijn. Hij was toen pas twaalf.

- Ik hoop hier nog veel langer te werken, maar misschien moeten we weg uit het centrum. Er wordt geklaagd over het vrachtverkeer, hoorde ik vanmorgen.

- Schandalig. U doet gewoon uw werk.

- Dat dacht ik ook... Maar ik moet weer aan de slag. Blijft u maar zo lang zitten als nodig is. Het is

donderdag, vanavond is het koopavond. De WC is trouwens links achterin, bij de eethoeken.

- Heel aardig van u, dank u. Maar ik geloof dat ik haar auto al zie. Heerlijke thee, overigens.
- Graag gedaan. Zal ik de beker weer meenemen?

Lynn nam nog gauw een slok en overhandigde haar toen de beker.

Renee schudde glimlachend nee, terwijl ze de trap namen naar de eerste verdieping.

- Ik vroeg je laatst nog, waarom trek jij de voordeur dicht, als je even naar beneden gaat?
- Omdat er veel gespuis rondloopt, vriendin. We zitten hier in het centrum. De cultuur is inmiddels bijzonder rijk te noemen. Vooral de voormalige oostblokkers zijn een ware zegen.
- Je kunt zonder sleutel niet eens in de hal komen.
- Die lui komen overal. Ik laat mijn deur niet openstaan, als ik niet binnen ben.

Op de galerij haalde Renee haar sleutel tevoorschijn.

- Zal ik? vroeg ze.
- Het is jouw sleutel.
- Ja, want de jouwe ligt binnen.
- Gaan we klieren?
- Ik vind het wel grappig. Jij bent altijd zo voorzichtig.

Toen Renee de deur geopend had, stapte Lynn als eerste naar binnen.

- Dank je.
- Ga je gang, zei Renee.

Eenmaal binnen zag Lynn haar sleutels op de eettafel liggen. Die had ze klaar gelegd en vervolgens vergeten. De laatste tijd had ze wel vaker last van vergeetachtigheid.

- Wat ging je eigenlijk beneden doen? vroeg Renee, terwijl ze haar jas aan de kapstok hing.
- Even naar de post kijken, niks belangrijks.
- Hoe is het trouwens afgelopen, je telefoontje met de gemeente?
- Ik zou een schriftelijke bevestiging van het gesprek krijgen.
- Ja, dat zal best. Ik bedoel, hoe hebben ze op jouw klachten gereageerd? Gaan ze die zaak nou aanpakken of niet?
- Ik weet niet. Misschien. We zien wel.
- Wat reageer je lauw. Gisteren was je van plan om ze eigenhandig de straat uit te smijten.
- Gisteren, gisteren. Het kan me nu niet zoveel meer schelen.
- Niet? Heb je dan geen last meer van die vrachtwagens?
- Ach, zuchtte Lynn, ik word te oud voor dat gedoe. Bovendien, dit is nog altijd Brabant, vriendin. Ik zeg maar zo, leven en laten leven.